

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ του ἐπίσης εἶνεκα ὁ Ἰωάννης Μπαν-
της· τὸ καταλάβατε ; Ἐπίσης εἰς ἐβδομηκοντούτης γέρον,
ὁ κ. Φιλιππίδης, φρόνιμος, λόγιος, παλαιῶν ἰδεῶν ἄνθρωπος.

Ὁλος αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς ἐὰν δὲν εἶνε ἐξωτερικῶς, εἶνε
ὅμως ἐσωτερικώτατα **κουμουνοδουρικὸς**.

* *

Μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν μὲ πολλὴν βοήθην, γέ-
λεια, τρίγκ-τράγκ, χειροδεξιώσεις, φιλιὰ, ἐργεταὶ ὁ δη-
μοτικώτερος καὶ ἐκεῖ καὶ ἰδῶ λοχαγὸς μας **Νεκὸλαος**
Ἀξελὸς. Τὰ χωρία τὸν ἀγαπῶσι καὶ αὐτὸς τρελλαίνεται
διὰ τὰ χωρία, ἢ ἐπανάστασις τὸν ἐνθυμεῖται, ἢ Μακρυνί-
τσα τῷ προσμειδᾷ καὶ ὁ Ἀξελὸς . . . . ἀγρεύει ψήφους.
Ἄν εἴχομεν μίαν θεσσαλικὴν, βεβαίως θὰ τῷ τὴν ἐδίδομεν.
Τί φρονήματα ἔχει, ἀγνοοῦμεν· εἶναι Ἀξελὸς καὶ φίλος μας.

Ἄλλος λοχαγὸς, ὁ κ. Ἀγγελίδης, τοῦ πεζικοῦ, κατα-
γόμενος ἐκ Μακρυνίτης, στρυφνῶν πολιτικῶν ἰδεῶν, μάλ-
λον κυβερνητικὸς.

Ἄλλος λοχαγὸς, ὁ κ. Σχινᾶς, τοῦ μηχανικοῦ· ἐδημοσίευσεν
τὸ πρόγραμμά του ἐν τῇ *Πρατᾷ*· δὲν τὸ ἀνέγνωμεν.

Καὶ κατὰ ἄλλοι Διομηδαί, Παλαμηδάδες, περὶ τῶν δ.
ποίων ἄς μᾶς συγχωρηθῇ νὰ μὴν ἐπιμένωμεν, ἀφοῦ δὲν
ἐπιμένουν καὶ αὐτοί.

* *

Μετὰ τὴν σκιαγραφίαν αὐτὴν, εἶνε περιττὸν νὰ προσθέ-
σωμεν ὅτι τὸ **Μὴ Χάνεσαι** χαρίζει ὅλην τὴν εὐνοίαν καὶ
τὰς εὐχάστου εἰς τὸν φιλελεύθερον καὶ καθαρὸν ὡς τὰ χιόνια
τοῦ Πηλίου συνδυασμὸν τοῦ κ. Ἰωάννου Καρτάλη καὶ ἐλπί-
ζει ὅτι ὁ Βῶλος τοῦλάχιστον δὲν θὰ στιγματισθῇ στέλλων
ἀντιπροσώπους του εἰς τὴν Βουλὴν πλάσματα τοῦ κ. Πα-
ταμιχαλοπούλου, δι' ἐν τῶν ὁποίων ἔγραψεν ὁ ὑπουργὸς οὐ-

τος εἰς τινα ἐν Βῶλῳ, ἀνὰ τὸν ὑποστηρίζουν διὰ παντὸς λο-
γικοῦ καὶ ἀλόγου μέσου. Αὐτὰ ἐπὶ λέξει.

Ἀηλιώτης.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ὁ προσφιλεὶς Δὲ Κάστρος τὰ ἔχασεν ὁ ἀτυχῆς, τὰ πεν-
τακόσια φραγκάκια, τὰ ὅποια εἶχεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν
του· ἐν τῷ βγάξεν δὲ ἢ, κατὰ τὴν τρυφεράν ἔκφρα-
σιν γνωστοῦ εὐφροῦς—ἐν τῷ ξιφουλκεῖν ἐκ τῆς τσέπης
του μίαν *Αἰκατερίναν*, τοῦπεσαν· φαντασθῆτε διπλὴν τρι-
πλὴν ἀτυχίαν· νὰ τὰ χάσῃ, ἅμα δὲ καὶ νὰ τοῦ πέσουν·
ἀλλὰ ποῖός τὸν εἶπε νὰ βάζῃ τῆς Κατερίναις μέσ' τὴν
τσέπην του· ἢ Κατερίναις εἶναι διὰ τῆς κουζίνας καὶ ὁ
Κάστρος ὁ καυμένος τώρα μὲ τὴν ἀπώλειαν τῶν πεντακο-
σίων θὰ ἀνέβαινεν εἰς τὸν Παρνασσόν, ἐὰν κατέβαινεν εἰς
μίαν κουζίαν.

Ἐξορκίζομεν αὐτὴ εἶναι ἡ λέξις καὶ αὐτὸ εἶναι
τὸ πρᾶγμα—ἐπ' ὀνόματι ὀλης τῆς παπαδωσύνης τὸν εὐ-
ρόντα τὰ πράγματα τοῦ Δὲ Κάστρου νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ,
διότι δὲν τιμᾷ τὴν πρωτεύουσάν νὰ ἐγκαταλειφθῇ τοιοῦτος
Βυπατρίδης χωρὶς χημάτα· ἔστω δὲ βέβαιος ὁ ἐξορκίζο-
μενος αὐτὸς ὅτι ὁ κ. Δὲ Κάστρος θὰ τὸν ἀνταμεψίῃ γεν-
ναίως· θὰ τοῦ δώσῃ τὰ περισσότερα· εἶναι ἱκανὸς ἐκ τῶν
πεντακοσίων νὰ τοῦ δώσῃ τὰ τετρακόσια ἐννεήντα ἐννεὰ
καὶ νὰ κρατήσῃ μόνον ἓν, καὶ αὐτὸ διότι τοῦ χρειάζεται.

ἀμπλοίου μὲ μαχητοῦ ἀπόφασιν.—Ἄλλὰ τοιαύτη ἐροτῆ
δὲν ἤξιζε τὴν παρουσίαν ἐνὸς κἀν ὑπουργοῦ, ὅπου ἐν Γαλ-
λίᾳ εἰς τοιαύτας περιστάσεις διπλοὶ καὶ τριπλοὶ σπεύδουσι
τῆς Κυβερνήσεως ἀντιπρόσωποι; Βεβαίως δὲν ἤξιζεν! Ἄλλ'
ὑποθέτω ὅτι πληροφωρηθεὶς ὁ κ. Πα-πα-μι-χα-λό-που-λος,
ὅτι ὡς βῆμα οἱ Μεσολογγίται ἐξέλεξαν ἐν κανόνι, καὶ φο-
βηθεὶς χαλάζας μύδρων τρικουπικῶν, ἔσπευσεν νὰ ὤραισθῃ
τὴν τελετὴν διὰ τῆς ἀπουσίας του.

Ἦτον ὡραία ἡμέρα ἢ παραμονὴ τῆς 25 Ὀκτωβρίου· καὶ
οὐδὲν ὠραιότερον ὡραίας θερινῆς νυκτὸς καὶ ὡραίας χειμε-
ρινῆς ἡμέρας. Τὴν πόλιν, τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτ' ἐγκατέλει-
πον νυσταλέαν καὶ ἡμίγυμνον, ἐπανευρίσκω νήφουσαν, ἐν
φιλοκάλῳ περιβολῇ χορευτρίας. Τὰ προπύλαια τῆς πανη-
γυρικῆς αὐτῆς ἐκδηλώσεως ἀποτελεῖ κομψὴ ἄψις, ἐπὶ τῆς
κορυφῆς τῆς ὁποίας εἶς σημαῖα ἀναπέμπουσι μακρόθεν τὰ
πρῶτα εὐγλωττα χαιρετίσματα πρὸς τοὺς ἐκ Τουρλίδος εἰ-
σερχομένους εἰς τὴν πόλιν, καταγῶδως καὶ χαριέντως ὑπὸ
τοῦ ἀέμβου ἐκδιπλούμεναι. Τὸ θέατρον εἶναι πλήρες, ἢ τε-
πλατεία καὶ τὰ θεωρεῖά του. Ἐπὶ τῶν παραθύρων, ἐπὶ
τῶν ἐξωστῶν, ὡς φώσφορα ἐντὸς τῶν κουτιῶν των, συσφίγ-
γονται τόσαι μακραι, καὶ μὴ, ἐσθῆτες, τόσαι εὐτορνοὶ, καὶ
μὴ, κνήμαι, τόσοι βαθεῖς καὶ ἀβαθεῖς κόλποι, τόσαι δυσει-

δεῖς καὶ εὐειδεῖς κεφαλαί, τόσα ἔτη ἔαρος καὶ ἔτη φθινο-
πώρου. Πόσον εἶναι προνομιούχον τὸ *ἀδύνατον* φύλον!
ὑπέροχον κατ' οὐσίαν, ἐν τῷ οἴκῳ βασιλεύον, ἐν τῷ ἔρωτι
τυραννοῦν, τίθεται ὑπεράνω ἡμῶν καὶ κατὰ τύπους ἀκόμη,
ἐν ταῖς ἐφορταῖς, τοῖς θεάτροις, ταῖς ἐκκλησίαις, ἐπὶ τῶν
ἐξωστῶν, τῶν θεωρείων, τοῦ γυναικωνίτου· καὶ μόνον ἐπὶ
τῆς . . . ἄς εἶνε. — Ἄπασαι ἀνεξαιρέτως αἰ ἐπὶ τῶν κεν-
τρικωτέρων ὁδῶν οἰκίαι ἐκεντροθήσαν ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ
συμμετάσχωσιν ἔστω καὶ μὲ ἓν ῥέκος εἰς τὴν τέλεσιν τῶν
Βυρωνείων, καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἐβλεπεσ ἀπὸ τοῖχου πρὸ χρέ-
νων ἀποξενωθέντος τοῦ χρίσματος τῆς ἀσβέστου ταυνομένην
τῆς Ἑλληνίδος σημαίας τὴν αἰθερίαν ὄψιν, ὡς μετάξινα
κοκκέας μανδήλια ἀπὸ χειρὸς ἀνθρακῆος. Φαρμακεῖα,
ἐμπορεία, κουρεῖα, καπνοπωλεῖα, παντοπωλεῖα, οἰνοπω-
λεῖα, καὶ πάντα τὰ λήγοντα εἰς *πωλεῖα*, εἶναι κατὰφρα-
δήρου, μὲ εἰκόνας, παριστώσας ἢ αὐτὸν τὸν Βύρωνα, ἢ ἐμ-
μεσώτερον ἤρωας καὶ ἄθλους τῆς ἐπαναστάσεως, μὲ μυρτί-
νους στεφάνους, μὲ φανούς. Καὶ οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐγκαρ-
διωτέρα καὶ δραματικωτέρα συνένωσις τῆς μεγάλης καὶ
ἀριστοκράτιδος Ἀγγλίας μετὰ τῆς πτωχῆς καὶ δημοκρατι-
κῆς Ἑλλάδος, ὅσῳ κατὰ τὰ ἡμέρας ἐκεῖνας, ἐν τῇ συσταυ-
ρῶσει τῶν σημαίων τῶν δύο ἔθνων. Καθὼς ζαλίζει τ' αὐ-
τιά μου τὸ ὄνομα τοῦ Βύρωνος, φερόμενον εἰς ὅλων τὰ στό-

Σκοπός του νέου πολιτικού Συλλόγου είναι «η καταπολέμηση της κρατούσης πολιτικής της διαφθοράς και της ιδιοτελείας».

*Αν τὸ μαντεύσητε λοιπόν; Πρῶτος ζήτησας νὰ ἐγγραφῇ τακτικὸν μέλος καὶ πληρώσας μάλιστα διπλὴν συνδρομὴν εἶναι ὁ "Ἄλφα Δημητρίου ἢ Κουμουνδούρου.

Κατὰ τὴν Ἐφημερίδα αἱ ἐκλείψεις τῆς σελήνης δὲν ἔχουν μεγάλην ἐπιστημονικὴν σημασίαν.

Πιθανὸν τότε νὰ ἔχουν μεγάλην μαγικὴν σημασίαν.

Πολιτικὴ δημῶδες :

— Βρὲ ἀδελφε εἰ τί τὰ θέλεις καὶ τί τὰ πολυλογᾷς ;

— Γιατί ;

— Νὰ γιατί τὸ ψάρι βρωμᾷ ἀπὸ τὸ κεφάλι.

— Ἄ ἔτσι ; Τότε κόψε τὸ κεφάλι καὶ τὸ κορμὶ πάστοστο νὰ μὴ βρωμήσῃ ἐβδομήκοντα χρόνια.

Φίλος Ὑδραῖος ἐξήγησε τὴν ἀπέναντι τῶν Ἑλλήνων ἀρπακτικὴν πολιτικὴν τοῦ μακαρίτου πρωθυπουργοῦ τῆς Αὐστρίας Χάυμσελε διὰ τῆς ἐν τῇ Ἀλβανικῇ σημασίας τῶν πριῶν συλλαβῶν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, καὶ μᾶς ἐστειλεν ὡς ἐξῆς τὴν παραγαγὴν του :

Χάυ=τρώγει.—Μέρ=παίρνει.—Δε=ἀφίγει

Οἱ εὐφυεῖς ἀναγνώσται μας δύνανται νὰ φωτίσωσι τὴν παραγαγὴν, ἐνθουσιάζονται ὅτι ἔφαγε τὴν Θεσσαλονικὴν, ὅτι ἐκράτησε δι' ἑαυτὸν τὴν Πρέβεζαν καὶ ὅτι μᾶς ἄφησε τὴν Πόυνταν.

*Αν ἤξευρον τοῦλάχιστον οἱ ἐπὶ τῶν ἑξωτερικῶν ὑπουρ-

γοί μας Κουμουνδούρος καὶ Δεληγιάννης ὑδραῖκα διὰ νὰ προφυλάσσωνται ὀλίγον, ἀφοῦ ἔτσι κ' ἔτσι δὲν ζεύρουγαλλικά.

Μυριζόμεθα νέαν πάλιν φυλλάδα τοῦ προσφιλοῦς πλέον εἰς τὸ Μὴ Χάρεσαι κ. Στεφάνου Ξένου· θέλετε, κύριοι περριεργοί, τὸ ὄνομά του ; Ἰδοὺ· οἱ χρυσοκάθαραι βουλευται καὶ αἱ ἀχρύραι καλύβαι των.

Μία καπελλιά ἐκ μέρους μας ἀξίζει ὁ νεοσύστατος Πολιτικὸς Σύλλογος, ἢ Ἐγέρσις. Καπελλιά λέγοντες ἐννοοῦμεν βαθύτατον χαιρετισμὸν.

Σύλλογοι πολιτικοὶ ἐφύτρωσαν πολλοὶ ἐπὶ τοῦ γονιμωτάτου ἄττικου ἐδάφους περὶ τῆς λιπάνσεως ἢ τοῦ κοπρίσματος τοῦ ὁποίου φροντίζει τόσον τρυφερῶς ὁ κ. Δήμαρχος μεδίου τοῦς δημότας του.

Ἐίχομεν ἀδεσμοὺς διὰ δέσιμον καὶ ἀσυνασπισμοὺς διὰ συναπισμὸν, εἴχομεν καὶ ῥήγαν τοῦ καρροῦ ἢ τῆς Κούπας καὶ ἀδελφότητα με καπέλλο ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸν τοῦ Κατσίμπαλα.

Περὶ ὧσων ἠδυνήθημεν νὰ προφητεύσωμεν, μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως εἴχομεν προῖδει ὅτι γλήγορα θ' ἀπαλλαγώμεν τῆς παρουσίας των, τοῦλάχιστον μεδση ταχύτητα χάνονται ἢ φρούλαις ἀπὸ τὴν ἀθηναϊκὴν ἀγορὰν καὶ τὰ δημόσια χρήματα ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ὑπουργῶν μας.

Καὶ ὅμως περὶ τῆς Ἐγέρσεως ἔχομεν καλλιτέραν ἰδέαν νομίζομεν τὴν σύστασίν της σοβαρωτέραν· προβλέπομεν τὰ ἔργα της σπουδαιότερα· εὐχόμεθα τὴν ἐπιτροπὴν της βαθυτέραν. Ἐν τούτοις ἀ· προσέξῃ. Ἄν ἀντὶ Σύλλογος τῆς Ἐγέρσεως γίνῃ Σύλλογος τῆς Κοιμήσεως, θὰ τὸν ἐξυπνήσωμεν ἡμεῖς μετὰ τὰ κτυπήματά μας· καὶ κατὰ τοσοῦτο περισσότερον θὰ εἴμεθα ἀδυσώπητοι, καθ' ὅσον θὰ ἔχωμεν νὰ ἐκδι-

ματα, ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου κρονολήρου μέχρι τῶν πρώτων τοῦ βρέφους τερετισμάτων, ἀπὸ τοῦ ἀρχιερέως μέχρι τῆς ὑπερεκχυλισίας μου, κλινομένων κατὰ παντοίους τύπους καὶ σολοικισμοὺς, ὡς : Βύρων, Μπάϊρον, Πιρόν, Βύρος, Βύρανας, κτλ, οὕτω ζαλιζει καὶ τὰ μάτια μου τὸ ὠραῖον καὶ πολυπαθὲς ἐκεῖνο ὄνομα, ἀναγεγραμμένον μυρτόστεπτον καὶ μουντζουροστεφὲς ἐνίοτε, ἐπὶ ἐξωστῶν, ὑέλων, παραγκῶν, ἰσῶν, δένδρων, ἀψίδων. Ἐν μέσῳ δὲ τῶν καινουργῶν καὶ ἀσπίλων σημαῖων μας, αἵτινες φρίττουςιν ἀκόμη θαρρεῖς ὑπὸ τὴν ψαῦσιν τῶσων παρθενικῶν δακτύλων, συρραψάντων αὐτάς, ἀχρεῖαν ἀντίθεσιν παράγουσιν αἱ 100 ἐξ Ἀθηνῶν σημαῖαι, ἡ μόνη εἰσφορά τῆς πρωτεύουσας, ρυπαραὶ καὶ ρακώδεις, ὡς νὰ ἔφερον τὰ ἴχνη τοῦ κοιλιακοῦ τύφου. Καὶ οἰνοπώλης τις, εἰς ὃν ἔλαχον δύο τοιαῦται, ἐφώνει εὐαισθητικῶς : — Μωρὲ ντρέπομε νὰ τῆς κρεμάσω 'ς τὸ μαγαζὶ μου ! — Ἐπὶ τῆς καλουμένης πλατείας τοῦ Βότσαρη δώδεκα στήλαι περικαλλῶς, ἡμικυκλοειδῶς ἐστημένα, καὶ συνδεδεμένα μετὰ μακροῦ σχοινοῦ, καταφόρτου μετὰ παρτιερρόνα, δύνανται νὰ παραστῶσιν εἰς εὐφάνταστον πνεῦμα ὡς δώδεκα κυπαρισσένζαις χορεύτριαι, σφικτὰ χροπιασμένααι, καὶ ἔτοιμα νὰ πτερῶσιν τὸ βῆμα εἰς τὸν συρτόν τῆς πατρίδος μας. — Ἄλλ' ἢ ἀπάγον ἀγορὰ, ἴσως καθ' ὃ γειτνιάζουσα πρὸς τὴν καρδίαν τῆς πανηγύρεως, τὸν κῆπον τῶν Ἠρώων, διεχύθη ὡς ἐν βαρυτέρῳ μέθῃ εἰς ποικιλωτέ-

ρας καὶ μᾶλλον ἰδιορρύθμους ἐπιδείξεις. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων κόσμων αὐτῆς, οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῇ ὑπερεκχυλισίᾳ αὐτῶν ἀμίλλη, καθήρτισαν ἀξιόλογον Μουσεῖον θυμηδογραφικὸν ἀπὸ τὰ βρεσκοῦμενα : εἰδῶ με σταματᾷ ἐκτεθειμένη εἰκὼν τοῦ Ἀλήπασα, καθεύδοντος ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Βασιλικῆς του, ἐκεῖ ἐξᾶς Μακεδόνων, προτύπων εἰς καρναβαλικὰς μεταμφιέσεις, ἀλλαχοῦ ὁ Ἐρωτόκριτος καὶ ἡ Ἀρτεῦσσα, καὶ πρὸ παραπήγματος λαχανοπώλου ἅπαν τὸ συγγενολόγιον αὐτοῦ εἰς φωτογραφικὰς εἰκόνας. — Εἰς γείτων μου, τακτικὸς ἀναγνώστης τῆς Παλιγγενεσίας, κρεμᾷ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου αὐτοῦ τὰς εἰκόνας τῆς Ἀμαλίας καὶ τοῦ Ὄθωνος· ἔμμεσος διαμαρτύρησις, ἐπεξηγεῖ ἀγγίλους τις, κατὰ τῆς δημοσιευθείσης ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διαλύσεως τῆς Βουλῆς.

Ἐπὶ τινος τῶν ἀψίδων ἀναγινώσκω ἀντὶ ἐπιγραμματῶν τρία τετράστιχα ἐκ τοῦ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Λόρδου Μπάϊρων ὕμνου τοῦ βασιλέως τῆς Ἑπτανήσιας Μούσης, τοῦ κελαδῆσαντος τὴν Φαρμακομένην. Λοχίας τις, ὡς ἐνθυμοῦμαι, διερχόμενος, ῥίπτει τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἐν ὀργῇ ἀναφωνεῖ : Σαχλαμάραις ! Ἐστράφη πρὸς τὸ ἐπιφώνημα, καὶ εἶδον ὅτι ἡ ὄψις τοῦ ἀνθρώπου ἦτο ἀπαισιῶς δυσειδέης· εἰδὸς τι Μιστριώτου, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ μακαρίτης Βασιλεῖαδης· καὶ συνέκρινε τὸ ἐπιφώνημά του μετὰ τὴν ὑλα-

κηθώμεν καὶ τὴν προσωπικὴν φιλοτιμίαν μας—διότι προε-
δομεν τόσον καλὰ ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἡ *Ἔγερσις* ἔχει καὶ ἡμερῖδα τὴν *Ἔγερσιν*. Ἀρχι-
συντάκτης δὲ τῆς *Ἐγέρσεως* εἶναι ὁ εἰς αἰώνιον ἔγερσιν
διατελών Κωνσταντῖνος Ἱεροκλῆς, ὁ **Δὸς** του μας. Ἐγίνε
πλέον ἀκατάσχετος· γράφει ἢ ὑπαγορεύει τέσσαρα ἄρθρα
εἰς τὴν *Ἔγερσιν* καὶ πέμπτον εἰς τὸ *Μὴ Χάνεσαι*. Θηριώ-
δης ὄρεξις! μπόρει νὰ φάγῃ δλόκληρον Ἐστιάτοριον καὶ
ὄλον τὸ Κόμμα τοῦ Κουμουνοῦρου. Ἐξ αὐτῆς τῆς πρώτης
πράξεως τοῦ νέου πολιτικοῦ Σύλλογου τοῦ νὰ ἀναθέσῃ εἰς
τὸν κ. Ἱεροκλῆ τὴν σύνταξιν τῆς ἡμερῖδος του προοιωνι-
ζόμεθα ἀγαθὰ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ κ. Ἱεροκλῆς ἀποτελεῖ σύγ-
χρονον δημοσιογραφικὴν δύναμιν· καὶ ἑαυτὸν μόνον ὅταν
γράφων ἀντιπροσωπεύῃ, ὁ λόγος του κέκτιται βαρῦτητα
ἢ βαρῦτης αὐτῆ θὰ ἑκατονταπλασιασθῇ τῶρα καὶ θὰ προσ-
βλέπωσιν οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὴν γραφίδα του ὡς πρὸς κα-
νόνιον τῆς Τσελόβνας, διότι αἱ ἰδέαι του θὰ ἀντιπροσω-
πεύωσι τῶρα τὰς ἰδέαι μιᾶς κοινωνικῆς δυνάμεως, οἷα προώ-
ρισται ν' ἀποβῇ ὁ Σύλλογος. Διὰ τοῦτο εὐχόμεθα διάρκειαν
τῆς μεταξὺ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ κ. Ἱερο-
κλέους ὑφισταμένης συμπορίας.

Ἀναγγέλλεται διὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἡ ἑκδοσις Ἐβλο-
μαδιαίας πολιτικῆς, φιλολογικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἐπιθε-
ωρήσεως ὑπὸ τὸ κατ'εὐφημισμὸν Ἰστέφανον ὄνομα **Ἀθήνας**.
Ἀναγγέλλονται δὲ ὡς ἐκδόται οἱ κύριοι Βύγενιος Ζηλακώ-
στας, Τιμ. Ἠλιόπουλος, Κ. Γ. Ξένος καὶ Α. Φραβασίλης.
Καὶ οἱ τέσσαρες πρὸς ἀλλήλους φίλτατοι, γνωστοὶ εἰς τὸν
φιλολογικὸν μας κόσμον, φιλόκαλοι μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς
ἀναβολῆς των, μεμετρημένοι καὶ εἰς τὰ ἔργα καὶ εἰς τοὺς

λόγους των, εὐαίσθητοι, καλλαίσθητοι κτλ. Οἱ τρεῖς μάλι-
στα πρώτοι ὁμοῦ ἀνέτειλαν καὶ ὁμοῦ ἤθησαν καὶ μία τύχη
καὶ τοὺς τρεῖς ἀφανείας ἢ ἐπιτυχίας τοὺς συνέδεσεν εἰς
βαθμὸν ἀδελφοποιήσεως· ὁ τέταρτος εἶναι καὶ αὐτὸς ὁμο-
γάλακτος ἀδελφὸς Ἱταλός, καὶ ὁμοῦ Ἕλληνα, παιδίον εἰς
τὴν καρδίαν, δαίμων εἰς τὴν ἀντίληψιν, γλωσσομαθῆς ὡς
διεθνῆς παροιμία, πανταχοῦ παρὼν καὶ δυνάμενος νὰ συνει-
σφέρῃ πολὺ εἰς τοιαύτην φιλολογικὴν πανδαισίαν. Τρέφομεν
τρυφερὰς ἐλπίδας διὰ τὰς *Ἀθήνας* καὶ ἀπὸ τοῦδε, μολοντί-
μόλις τὸν κεκυρφαλὸν του εἶδομεν καὶ αὐτὸν νυκτικὸν—χει-
ρόγραφον ἀγγελίαν—τὰς ἠγαπήσαμεν. Τὰς φανταζό-
μεθα κομψὰς, σεμνὰς, καὶ τὰ μᾶτια κάτω, ἐκ λήθης κάποτε
ριπτούσας παρόδια βλέμματα—καὶ αὐτὸ θὰ τὸ θφείλουν εἰς
τὸν καβαλιέρον κ. Φραβασίλην, ὅστις θὰ τὰς ἀπασχολῇ παι-
δρότατα μὲ τὴν ἀκατάπαυστον λίμαν του. Συνιστῶμεν τὰς
Ἀθήνας εἰς ὄλας καὶ ὄλους διότι ἐπὶ τέλους ἦτο ἀνάγκη ἢ
Μαγδαληνῆ Μαρία, ἡ ἑλληνιστὶ λεγομένη *Ἐστία*, νὰ λάβῃ
ἕνα μᾶλλον λάλον σύντροφον εἰς τὸν μοναστικὸν της βίον
καὶ εἰς τὴν πενθοῦσαν καὶ μελαγχολικὴν ἀπὸ τοῦ κ. Διο-
μήδους (ἄχ!) χρεῖαν της.

Ὅταν ἡ ὑπὸ τὸν κ. Καίσαρην μουσικὴ τῆς φρουρᾶς
παιανίζῃ ἐν τῇ Πλατεῖᾳ Συντάγματος, ἡμεῖς οἱ Συνταγμα-
τικοὶ τῆς Πλατείας εὐθυμοῦμεν περισσότερον, διότι ὁ κ.
Καίσαρης ἐκλέγει τὰ γαργαλιστικώτερα καὶ μελωδικώτερα
τεμάχια. Προχθὲς ἡ *Μασκοτ* καὶ μία ροσίνειος εἰσαγωγή
ἐνθουσίασαν. Καὶ ὁ λόγος εἶναι ἀπλούστατος. Διὰ νὰ
καταλάβῃς μουσικὴν ἐν τῇ Πλατεῖᾳ, ὑπὸ τὸν θόρυβον
τῶν ἀμαξῶν, ἐνῶ περιπατεῖς, ἐνῶ συνομιλεῖς, ἐνῶ ῥεμβά-
ζεις, πρέπει τὰ μουσικὰ τεμάχια νὰ μετέχωσι μᾶλλον με-
λωδίας παρὰ ἁρμονίας, νὰ εἶναι μᾶλλον γνωστὰ παρὰ ἄ-
γνωστα, μᾶλλον εὐκόλα παρὰ δύσκολα, μᾶλλον γλυκὰ,

κὴν κυνός, ὅστις πειναλέος ἀναζητῶν ἐν τῇ ὁδῷ του κανὲν
κόκκαλον, συναντᾷ καὶ ὀσφραίνεται ἄνθη. Δυστυχῶς πα-
ραπλήσιον εἶδος κριτικῆς, ἐπίσης δογματικῆς καὶ λακωνικῆ-
τάτης, ἐξησκήθη ὑπὸ πολλῶν ἐνταῦθα εἰς βᾶρος τῶν δυσμοί-
ρων τετραστίχων. Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι, ἂν ὑπάρχῃ ἐν τῇ
περιστάσει ταύτῃ πταῖσμα, τὸ πταῖσμα πρέπει νὰ ἀποδοθῇ
εἰς τὸν ἐκλέξαντα νὰ χρησιμεύωσιν ὡς ἐπιγράμματα, στί-
χοι τῶν ὁποίων τὸ κάλλος ὑποφαίνεται πρὸ πάντων ἐν
συνεχείᾳ μετὰ τοῦ ὄλου ποιήματος, ἀλλ' ἦν ἐπίσης ἀλη-
θὲς ὅτι ἐν τῇ πυρετώδει σπουδῇ μεθ' ἧς προπαρεσκευάζο-
μεθα, δίκην ἐπιστρατευομένων, δὲν ὑπῆρχε χρόνος πρὸς ἐκ-
λογὴν καταλληλοτέρων. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐν τῷ συνόλω τοῦ
φήθεντος ποιήματος ὁ ὑψιβάμων Ζακύνθιος εἶνε ὀλιγώτερον
Σολωμός ἢ ἐν τοῖς ἄλλοις ἄσμασι του· ἀλλ' εἶν' ἐπίσης ἀ-
ληθὲς ὅτι καὶ οὕτω διαμένει ἀρκετὰ ποιητῆς, ὥστε νὰ μὴ
προκαλῇ ἀγοραίας ἀποφάνσεις ἀνθρώπων πάντη ἀναρμο-
δίων, ὡς πρὸ ποιήματος τοῦ Σκορδίλη. Διότι φρονῶ ὅτι
καὶ τῆς δημοκρατικώτερας ποιήσεως καὶ τοῦ ἀφελεστέρου
τραγουδιοῦ τοῦ Χριστοπούλου τὰς χάριτας δὲν δύναται ὄν-
τως νὰ συναίσθανθῇ, εἰμὴ ἀριστοκρατικὴ καὶ λαχταροῦσα
διὰ τὴν ποίησιν φύσις. Ἐπιμένω δ' ἐκ τῶν τριῶν τετρα-
στίχων θεωρῶν ἀριστον καὶ τὸ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀδικη-
θῆναι καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Ἀχιλέως Παράσχου, ἐν ᾧ
ὁ Σολωμός παρουσιάζων τὸν Βύρωνα κατευθυνόμενον εἰς

Ἑλλάδα, καὶ τὰ παλληκάρια της εἰς τὴν θῆαν του ξεδια-
λόνοντα ταῖς σημαίας τους καὶ σηκώνοντα ταῖς δά-
φναις ποῦ ἐφοροῦσαν ἔς τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸν γαιρετήσουν,
παριστᾷ καὶ τὴν ἀψυχον αὐτὴν φύσιν ἐμψυχομένην πρὸ
τοῦ ὑψηλότατου Ποιητῆ καὶ ἐρωτῶσαν μετὰ περιεργίας
ἵνα μαθῇ εἰς ποῖον τὰχα μέρος τῆς Ἑλλάδος κατευθυνθή-
σεται· ἀλλ' ἰδοὺ ἡ στροφή:

«Ποῦ θὰ πάῃ;» βουὰ καὶ λόγγοι
Καὶ λαγκάδια ἀἴλογοῦν·
Ποῦ θὰ πάῃ; Ἵς τὸ Μεσολόγγι,
Κι' ἄλλοι ἄς μὴ ζηλοφθοῦν.

Καὶ πράγματι θὰ ἐζηλοφθόνουν ἄλλοι, διότι οἱ διαση-
μότεροι ὄπλαρχηγοὶ τῆς Στερεᾶς καὶ τῆς Πελοποννήσου,
γράφοντες πρὸς αὐτὸν, διημφισβήτουν τὴν τιμὴν τῆς δια-
μονῆς του. Δὲν παρασύρεται ὁ Σολωμός ὑπὸ τῶν στίχων,
οὐδὲ κενῶς τὰ κενὰ τοῦ ἄσματος του συμπληροῖ ὁ παρα-
σύρων καὶ καταπνίγων πολλάκις αὐτὸ εἰς τὸ ἄχανές τῆς
φαντασίας του.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

παρά θορυβώδη, και τής πρώτης σχολής είναι ο κ. Καίσαρης, τής δε δευτέρας ο κ. Σάϊλερ.

Ἐν ταῖς Νέαις Ἰδίαις ἤρξατο δημοσιεύμενος ὁ Βίσι-
γωγικός λόγος τοῦ ὑφηγητοῦ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου κ. Ἄν-
δρέα Παπαδιαμαντοπούλου. Τὸν παρακολουθοῦμεν μετ'
ἐνδιαφέροντος, θὰ εἰπώμεν δὲ τὴν λέξιν μας, ὅταν δημοσιευ-
θῇ ὅλος.

Ἀναγινώσκοντες τόσας μερολογίας τοῦ ἐκ Κωνσταντι-
νουπόλεως ἀνταποκριτοῦ τοῦ Αἰῶνος και ἰδίᾳ τὰς ἀποπει-
ρας του ὅπως διὰ ῥητῶν τοῦ Σερῆ και τοῦ Μεζελὲ ἀ-
ποδείξῃ τὴν Πύλην ἀμαρτήσασαν διπλωματικῶς ἐν τῷ τα-
χυδρομικῷ ζητήματι, ἀναγκάζεται, ἂν και ἄπιστος, νὰ πι-
στεύσῃ εἰς θαῦμα· ὅτι δηλαδὴ ὁ αὐτὸς Φιλήμων ἀναχωρεῖ
ἐξ Ἀθηνῶν—ἴγνοοῦμεν πῶς—μεταβαίνει εἰς Κωνσταντι-
νούπολιν—γράφει τὴν ἐπιστολὴν—έρχεται εἰς Ἀθήνας—
τὴν παραλαμβάνει—τὴν εὐρίσκει ὡραίαν και τὴν δίδει
ἀμέσως εἰς τύπωσιν.

Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων τῆς ἐπαρχίας Βώλου εἶναι και ὁ
γνωστὸς φιλελεύθερος δικηγόρος και δημοσιογράφος κ. Γε-
ώργιος Ν. Φιλάρετος. Τὸ πρόγραμμά του εἶναι κα-
θαρῶς δημοκρατικόν. Τὰ πράγματα τῆς πατρίδος ἐκτίθεν-
ται ἐν αὐτῷ σαφῶς· σαφέστερα τὰ φρονήματά του· και αἱ
ἰδιαίτερος πρὸς τοὺς συμπολίτας του ἐπαγγελίαι προέρχον-
ται ἐκ τῆς μᾶλλον πεφωτισμένης διανοίας και τῆς ἀγαθω-
πίας θελήσεως.

Σπουδαιοτάτην ἀνακάλυψιν ἔκαμεν ἡ Ἐφημερίς χθὲς
πολὺ εὐνοϊκὴν διὰ τὸν κ. Κουμουνοῦρον. Ἐὰν ἤμην εἰσαγ-
γελεύς και ἐψυχολόγουν εἰς τὰ ποινικά, θὰ μᾶς ἤρκει ἡ ἀ-
ποκάλυψις αὐτὴ διὰ νὰ καταστήσωμεν τὸν σεβαστὸν πρόε-
δρον τῆς Κυβερνήσεως ὑπόδικον. Ὅσακις, λέγει, ἤρχετο ὁ
κ. Κουμουνοῦρος ὑπουργός, ὁ κ. Τομαρόπουλος τὸν ὕβριζε
και ὅτι τὸ ὕβριζεν τὸν κ. Κουμουνοῦρον εἶναι παλαιὰ
ἔξις τοῦ κ. Τομαροπούλου· αὐτὰ γνωρίζει ἡ Ἐφημερίς, ἡ
ἐμπεισιευμένη· ἡμεῖς πάλιν γνωρίζομεν ὅτι ὁσακις ὁ κ.
Κουμουνοῦρος ἤρχετο εἰς τὰ πράγματα, ἡ θέσις τοῦ Γενι-
κοῦ Λογιστηρίου εἶδεδετο πρώτη πρώτη εἰς τὸν κ. Τομαρό-
πουλον, και ὅλαι αἱ ἐξωτερικαὶ ἀποστολαὶ ἀνετίθεντο εἰς
τὰ λευκάς ὡς ὁ νυκτικός του ακοῦφος χεῖρας. Τῆς ἀναθέ-
σεως δὲ αὐτῆς προηγούντο πάντοτε, κατὰ τὸ λέγειν τῆς
Ἐφημερίδος, αἱ ὕβρεις τοῦ Τομαροπούλου. Γνωρίζομεν ὅτι
πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἔχει μεγάλην ἀδυναμίαν πρὸς
τὰς ἐναντίον ἐπιθέσεις του· ἀλλὰ σεβαίως δὲν τὰς περι-
μένει ἀπὸ τοὺς φίλους του. Κατὰ συνέπειαν ἄλλη πρέπει
νὰ δοθῇ ἐξήγησις· ὁ κ. Κουμουνοῦρος ἐφοβεῖτο τὸν κ.
Τομαρόπουλον και ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ φόβου τῷ παρέδιδε
τὸ Γενικὸν Λογιστήριον· ὥστε ὑπὸ τὸ χθεσινὸν βεγγαλικὸν
φῶς, ὅπερ ἡ Ἐφημερίς ἤναψε χάριν τοῦ Σεβαστοῦ τῆς δὲν
φαίνεται τόσον ἀνυπόστατος ἡ ἀπειλὴ τοῦ Τομαροπούλου,
ὅτι κρατεῖ εἰς χεῖράς του ἔγγραφα, ἅπερ ἀποκαλυπτόμενα
θὰ ὠδήγουν εἰς τὰς φυλακὰς τοὺς ὑπουργούς.

Πῶς εὐγνωμονοῦμεν εἰς τὴν Ἐφημερίδα προσφέρουσαν εἰς
τὴν ἀντιπολίτευσιν τοιαύτας ὑπηρεσίας!

Πολὺ ἀργά, ἀλλὰ και πολὺ καλλιτέρα ἀργά, ἐπέταξεν
εἰς τοὺς κόλπους μας ἡ περιγραφή τῶν Ἀποκαλυπτη-
ρῶν Βύρωνος τοῦ προσφιλοῦς και δεινοῦ ἀνταποκρι-
τοῦ μας Πάξ. Ὁ λόγος εἶναι εὐεξήγητος. Τὴν ἡμέραν
ἐκείνην ὅλον τὸ θῆλι Μεσολόγγι ἦτο ἐκτεθειμένον εἰς τὰ
ἀνδρικὰ βλέμματα· ὁ ἀνταποκριτὴς μας, ὅστις ὑπ' οὐδενὸς
πνευματώδους ἢ μὴ πνευματώδους ποτοῦ μεθύει, γίνεται
στουπὶ ὅταν ἀντικρύσῃ γυναῖκα· ὅταν δὲ πολιορκηθῇ ἀπὸ
γυναῖκας, τότε ἡ μέθη του διαρκεῖ ἑβδομάδας· ἐνίοτε και
ἔτος ὀλόκληρον· τοῦτο τῷ συνέβη ὠρισμένως κατὰ τὴν πε-
ρίοδον τοῦ 1879—1880. Βύτυχως τὴν φορὰν αὐτὴν μετὰ
ἓνα μῆνα ἐξῆπνεσε και τὸ χρυσοῦν τῆς μέθης ὄνειρόν του
ἦτο ὡραία ὡς Μεσολογγίτις και ἀνθρᾶ ὡς κόρη Ζακυν-
θία περιγραφή του τῶν Ἀποκαλυπτηρῶν. Μὴ μορφᾶς δὲ,
ἀγαπητὸν δημόσιον, ὅτι τῶρα μόλις σοι προσφέρομεν τὰ
Ἀποκαλυπτήρια, διότι ἡ πρώτη και μόνη περιγραφή ἦν
ἀναγινώσκεις, εἶναι ἡ τοῦ Μὴ Χάρεσαι. Τὰ ἄλλα βλακεία.

Χάνομεν τὸν Μπένσην μας· τί κακόν! Και ἐγινεν ἐσχά-
τως τόσον μαλακὸς ὡς ῥωσικὴ γούνα· εἶχε χάσει τὴν ὄσφρη-
σίν του· πουθενὰ δὲν ἐμυρίζετο ἀντιβασιλικούς, πουθενὰ
δὲν ὠτραινέτο προσβολὰς ἐναντίον τοῦ ἀνευθύνου και
τῆς ἱερότητος τοῦ προσώπου· εἶχε κόψει τοὺς ἀνυχὰς του
τόσον βαθέως, ὥστε δὲν ἐπιγιναν πλέον τίποτε· και αὐτὸ
τὸ ῥέμφος του εἶχε συσταλῆ, εἰσδύσαν εἰς τὸ ἐσωτερικόν·
χροιά τις ἀναμνήσεως κάλλους διεχύθη ἐπὶ τῆς ἀγριωπῆς
φυσιγνωμίας του· και ὑψηλός, ῥαδινός, σχεδὸν κομψός, συγ-
κατέβαινε νὰ ὀμιλῇ μετὸν μικρὸν Ῥούκην τρυφερώτατα και
ἐσκόρπιζε ἀντὶ κατασχέσεων μειδιάματα και ἀντὶ κατα-
διώξεων λίμαν εὐάρεστον. Εἰς τοιαύτην μεταμόρφωσιν μᾶς
τὸν πέρνομεν και μᾶς τὸν στέλλομεν ποῦ . . . εἰς τὴν Κέρ-
κυραν.

Ὁ δυστυχὴς Μπένσης παρ' ἐφρόνησε· δὲν εἶναι ὁ
Μπένσης τῶν Ἐπισκοπικῶν· εἶναι ὁ Μπένσης τῶν Βελεν-
δικῶν.

ΑΝΘΗΤΕΧΝΗΤΑ, ΑΡΩΜΑΤΑ, ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Συνάμα ὅτι χρειάζεται διὰ τὰς Κυρίας κομψὸν παρι-
σινόν,

Συνάμα Μανδύαι ἀδιάβριχοι διὰ τοὺς Στρατιωτικούς
εἰς τιμὰς πολὺ συγκαταβατικὰς,

Συνάμα ἐξαιρετικῆς ἐκλογῆς Ὀμβρέλας διὰ Κυρίας,

Συνάμα Χίλια ἄλλα πραγματάκια εἰς τὸ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ

I. ΜΟΜΦΕΡΑΤΟΡ

Ὅδος Ἐρμού, εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Καπνικαρίας γωνίαν.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΕΙΡΑ λευκαμάτων
(albums) ἐκ τῶν καλλιτεχνικωτέρων ἐργοστασιῶν τῆς
Βιέννης παρὰ τῷ κ. Σουτοπούλῳ.